

Daniel Cristian Dumitru

NIMIC COMPLICAT

Daniel Cristian Dumitru

Nimic complicat

Cristian PlusArt
Malu Mare, 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DUMITRU, DANIEL CRISTIAN

Nimic complicat / Daniel Cristian Dumitru. - Malu Mare : Editura
Cristian Plusart, 2026

ISBN 978-630-6803-12-5

821.135.1

Copyright © Editura Cristian PlusArt

Imaginea copertei: Editura Cristian Plusart cu suport AI

Grafica copertei: Daniel Cristian Dumitru

Editura Cristian PlusArt,

str. Gutuilor nr. 3,

207365, Malu Mare, Dolj, ROMANIA

Facebook: Cristian Plusart

e-mail: contact@cristianplusat.ro

tel.:+40.732.740511

Nimic complicat

Îmi zic, ce-ar fi să fac limonadă? Rețeta e simplă: două-trei felii de lămâie într-un pahar înalt, zahăr sau, și mai bine, miere, sifon (de preferat apă minerală), o frunză de mentă... dacă se găsește, dacă nu, merge și fără... în fine, nimic complicat. Doar că, bată-l focul de cuțit, nu taie, neam. Apăs cât pot de tare lama boantă pe coaja lămâii, mișcându-l ba înainte, ba înapoi, cum se face când vrei să tai ceva, însă de tăiat, nici vorbă. Afurisita de lamă nu avansează spre miezul fructului. Trebuie neapărat să o ascut, îmi zic, altfel, dacă mă sforțez prea tare, lămâia se va zdrobi, poate chiar se va rupe, împrôșcând suc acru și acidulat peste tot: pe mâini, pe haine, pe masă, pe obraji și, cum stau ușor aplecat spre înainte, Doamne ferește!, poate să-mi intre și-n ochi. Fix asta mi-ar mai trebui: să-mi intre zeamă de lămâie în ochi!

Drept urmare mă opresc, să ascut cuțitul. Piatra de ascuțit, însă, ia-o de unde nu-i. După ce scot tot ce era în sertarul în care o păstram, evident, fără s-o gășesc – fără să o gășesc, mai apoi, în niciun alt sertar al mobilei de bucătărie – îmi aduc în sfârșit aminte: i-am împrumutat-o cu mai bine de-o săptămână în urmă lui Fane, vecinul de la parter, iar Fane, bineînțeles, n-a mai adus-o înapoi. Că, așa se întâmplă când dai ceva, cuiva: îl ia, își face treaba cu el, și...

Mă rog, Fane nu-i băiat rău. Poate un pic delăsător, dar asta-i altă poveste.

Nici una, nici două, îl sun. „Ascultă, Fane, piatra aia de ascuțit mai face pui pe la tine?” mă pregătesc să-l apostrofiez,

însă trebuie să-mi stăvilesc avântul căci, în loc să-mi răspundă el, îmi răspunde Geta, soția lui:

– Mitică, ce bine că ai sunat! strigă în telefon.

– Păi?!... întreb nedumerit.

– Vino, jos, cât poți de iute, că moare Fane!

– Cum, adică, moare Fane?! reacționez panicat.

– Ei, nu moare în sensul că... nu moare chiar acu', încearcă ea să mă liniștească, dar nici mult nu mai are.

– Geto, nu glumi cu treburile astea, că deja mi se zbate inima în piept!

– Nu glumesc. Bărbatu-meu căzu adineaori de pe scaun și face ca toate visele.

– Se zvârcolește?!

– Nu.

– Horcăie?!

– Nu.

– Dar, ce face?

– Auzi, vrei să vii odată și să nu mai pui atâtea întrebări, că-n loc să stau cu el...

– Vin, sigur că vin, îi zic dându-mi seama că mă comport prosteste. S-aduc ceva?

– Știu și eu, poate niște săruri... îmi strigă înainte să închidă telefonul și să mă lase cu gura căscată.

Săruri, săruri, săruri... adică, ce? mă întreb, fără să-mi dau seama la ce se referise – nu pentru că n-aș ști ce sunt alea și la ce folosesc dar, una: de unde să iau așa ceva? În casă n-am, căci nu consum; nu prea leșin, ca atare nici nu prea cumpăr. „Poate de la farmacie” vin tot eu cu soluția salvatoare. Și, a doua: cum se numesc de fapt sărurile astea? Ce să-i cer vânzătoarei: ...nol, ...nil, ...zon? – îmi trec prin cap câteva terminații ale unor nume de medicamente. Nici gând să îmi aduc aminte care este denumirea comercială a sărurilor. „În fine, știe, ea, farmacista” mă

consolez în vreme ce mă schimb la repezeală din hainele de casă în altele, de oraș, și renunț să mă mai gândesc la nenorocitele de săruri, a căror denumire refuză să îmi vină în minte.

Imediat ce sunt gata să dau ochi cu lumea, ies val-vârtej pe ușa ca să mă opresc după doar câțiva pași, nedumerit: să iau liftul, să nu-l iau? Îl iau, mă hotărâsc. Și, zău, l-aș fi luat, dacă ar fi venit, dar liftul n-a venit. Nici măcar n-a pornit, mi-am dat seama după ce l-am chemat, apăsând o dată, de două ori, de trei ori, de mai multe ori butonul pe care se află inscripționată o săgeată cu vârful în jos.

„E clar, nu vine” concluzionez, așadar, într-un târziu, după ce ascult cu urechea lipită de ușa metalică ce mă desparte de casa liftului, cât să-mi dau seama că nu se aude niciun motor, niciun cablu, niciun hâșăit. Nu se aude absolut nimic. Ba, da. Se aude. Se aude o voce – de la etajul cinci, mi se pare:

– Se poate să închideți ușa la lift, vă rog?!

Altul care așteaptă, ca și mine, să vină liftul. „Mama lor de lifturi care nu merg!” înjur cu gândul la întoarcere, când va trebui să urc pe scări, mama lor de scări, până la etajul șapte, unde stau!

– Alooo?! insistă cel de la cinci. Ușa, vă rog!...

– Nu-i nicio ușa deschisă! îi răspund de răsună tot blocul.

E mort!

– Cine-i mort?

„Fane!...” îmi aduc imediat aminte de prietenul meu. „Aoleo, moare Fane, iar eu nici măcar n-am plecat după săruri!” Gata, mă pun pe fugă. Din două salturi ajung în casa scării – altă casă, doar că nu pentru lift, ci pentru scări – și cobor în fugă treptele ce mă despart de parter, unde ajung fără să-mi rup vreo mână, sau vreun picior.

La parter, suspect de liniște. M-așteptam ca, din pricina lui Fane, să întâlnesc oameni agitați, vânzoleală, strigăte... cum se

întâmplă când cineva are un necaz atât de mare ca al prietenului meu, însă în holul de la parterul blocului e liniște și pace. Doar individul de la trei urlă din când în când ca nebunul:

— Ușaaa!!!... Se aude, acolo?!

Se auzea, bineînțeles. Îl puteai auzi pe amărât de oriunde ai fi fost în blocul ăla, chiar și din baie dacă, vorba aia, acolo te nimereai când striga.

„Amărât e de fapt Fane, care mă așteaptă cu sărurile, iar eu nu mai vin” îmi zic cu dojană, apoi mă întreb: „Dacă o fi prea târziu pentru săruri?”.

Simt cum mă ia cu fiori.

Arunc o privire spre ușa apartamentului în care locuiesc Geta și Fane. E închisă. Nimeni nu intră, nimeni nu iese. Ciudat!

„Mă rog, dacă Doamne ferește, s-ar fi întâmplat ceva, nevastă-sa m-ar fi sunat” formulez pe loc un raționament ce mi se pare logic, dar raționamentul, în loc să mă liniștească, mă agită și mai tare. Pentru că mă face să mă gândesc la telefon: l-am luat, nu l-am luat? „L-am luat!” îmi vine să strig răsufând ușurat, imediat ce îmi verific buzunarele pantalonilor. „Bine, măcar, că n-am uitat telefonul, că de săruri... Dumnezeuule mare, sărurile!”

Ies din bloc, pornesc mașina, ies din parcare, dau să ies în bulevard... Stop! Nu mai ies niciunde.

„Frână! Frână, bre!!!!...” mă apostrofiez cu tărie, mai să-mi dau singur una peste ceafă.

În sfârșit, mașina se oprește. La țanc! La milimetru, mai bine zis. Cât pe ce să intru în oamenii strănși ca la bâlci, pe trotuar, dincolo de trotuar, în stradă, peste stradă, atât de înghesuiți unul într-altul încât nu e loc să strecori nici măcar un ac printre ei.

— Nu vă supărați, ce se întâmplă?! întreb, scoțând capul prin geamul portierei, un polițai care se străduia din greu să facă față mulțimii dezlănțuite.

— Ce să se întâmple, răspunde acesta înciudat, iote pe dracu', un elefant.

— Un, ce?!

— Cum auziți. Un elefantu', dracu', așezat, colea, în intersecție, care i-a zăpăcit pe toți: șoferi, pietoni, căruțași și cine mama mă-sii o mai fi trecând pe-aici, pe drumu' ăsta. Dar, pe absolut toți!

Era nervos individul, se vedea de la o poștă.

— Dumneavoastră vorbiți serios? îl întreb. Un elefant?! De unde să avem noi elefanți?!

— Nu știu, domn'le, nu știu! răspunse ridicând din umeri și plesnindu-se cu palmele peste coapse. Asta, nici eu n-aș putea să vă spun!

— Păi, dacă nici dumneavoastră nu știți...

— Nu știu, v-am spus, habar n-am. Sau credeți că nouă ni se spune ceva?... adaugă polițistul, de data asta ușor amuzat. Te pomenești, că așa credeți!

— Așa mi s-ar fi părut normal: să vi se spună. Doar sunteți polițist!

— Nu ne spune, dom'nle, nimeni, nimic, dacă vreți să știți! Nimic în afar' de ce avem de făcut.

— Și, ce aveți de făcut?

— De data asta, doar să avertizez trecătorii: atenție la elefant!

— Atenție la elefantul din cameră, bodogănesc cu gândul la expresia bine cunoscută.

Deși mi-aș fi dorit să fie un gând doar pentru mine, polițistul îmi înțelege bodogănitul și mă corectează pe loc:

— Nu la ăla din camera mata, la ăsta din drum.

— La ăsta din drum... repet, dând de înțeles că mesajul era cât se putea de clar.

În realitate, nu eram deloc dumirit. Un elefant? În plină stradă? Chiar să fie posibil, așa ceva?

Dau să cobor din mașină, să arunc o privire peste capetele mulțimii crescânde, însă chiar atunci, speriat de cei ce se îmbulzeau să-și facă selfie cu pachidermul, animalul mugește, se ridică din locul în care stătuse pitit și începe să se învârtă, lovindu-i cu trompa pe toți cei i se nimeresc în cale. Câțiva oameni zboară prin aer, căzând, bolovani, care pe unde se nimerește. Unii țipă, alții leșină, mulți fug dar și mai mulți se apropie, să vadă ce-i cu elefantul ăla imens. Mulțimea crește, descrește. Polițistul, care între timp făcuse rost de un fluier – cred că, de fapt, îl avusese ascuns într-un buzunar, altfel de unde să fi găsit fluier la ora aceea – își scuipa plămâni în el, sperând... nici el nu știa ce spera să realizeze cu fluieratul acela strident. Elefanții nu fug și nici nu dispar când fluieră cineva, oricât de tare ar fluiera persoana respectivă. Drept pentru care, nici elefantul din drum nu dispăre.

Na, mai treci Mitică dincolo, de cealaltă parte a bulevardului când, în mijlocul intersecției, un monstru de câteva tone aruncă în aer oameni, biciclete, șarete, mașini și tot ce mai trece pe acolo, făcând dezastru în jurul lui. Exclus să mai ajung la vreo farmacie, spițerie, drogherie ori altă ...ie.

Oftez deznădăjduit. Adio săruri, adio Fane, îmi zic, întorcându-mă binișor în parcare blocului. Iar dacă mașina ar fi avut și coadă, negreșit m-aș fi întors cu coada mașinii între picioare.

„Săruri... Săruri... Săruri...” îmi tot repet, încercând să-mi dau seama cu ce le-aș putea înlocui. Pare să nu fie chip să-mi dau seama.

Dar, când chiar sunt pe punctul de a crede că nu voi găsi nicio soluție, soluția miraculoasă îmi vine în minte, ca un fulger care te lovește și, pac!, dintr-o dată știi ce ai de făcut. Oțet – aia e. Pot înlocui cu succes sărurile care să-l ajute pe Fane să-și vină în simțiri cu orice substanță/lichid cu miros puternic – spre

exemplu, oțet. Iar oțet, slavă Domnului, are oricine în casă, inclusiv Geta.

Îndreptându-mă în pas alergător spre apartamentul vecinului și bunului meu prieten, îmi fac o groază de reproșuri: cum de nu mi-a venit ideea cu oțetul mai devreme?!, de ce a trebuit să pierd atâta vreme cu polițiști, elefanți, cu iau mașina, las mașina, și nu m-am dus direct la Fane, care avea atâta nevoie de mine?! Îmi imaginez: nevastă-sa i-o fi trecut deja sticla cu oțet pe la nas, iar el, sărmanul, s-a trezit deja din... ce criză o fi avut, iar acum mă așteaptă să facă mișto de mine. Parcă-l aud:

– Mitică, să-mi aduci amine – nu zilele astea, ci când mi-o veni vremea – să te trimit după moarte! Pe onoarea mea, pe tine te trimit după ea, că ai așa un talent de a te întoarce la sfântu' așteaptă!...

„Ei, nu, n-ar zice, una ca asta!” mă consolez deschizând ușa familiei Procopiu, cum îi mai cheamă pe prietenii mei, Procopiu fiind, desigur, numele de familie.

Înăuntru, în casa familiei Procopiu, ce să vezi!: nimeni. Nimeni pe hol, nimeni în sufragerie, nimeni în dormitor, ori în bucătărie.

„Măi, să fie” îmi zic. „Asta nu-i a bună!” O sun imediat pe Geta.

– Ah, păi am plecat! îmi explică ea. A venit salvarea: doi vlăjgani și un doctor-asistent, sau ce-o fi fost, plus șoferul... L-au luat pe bărbatu-meu, și am plecat.

– Ați plecat?!... Pe unde ați trecut, că eu eram în fața blocului și nu v-am...

– Ce să cauți în fața blocului? N-ai văzut elefantul?

– Ba, l-am văzut.

– Și noi. Adică, noi, eu și Fane n-am văzut nimic, cei de pe salvare l-au văzut. Ziceau: trebuie să ieșim pe ușa din dos, că

în față își aduse unul elefantul și-l priponi fix în mijlocul drumului. Blocă tot: intersecție, bulevard, trotuare, tot.

— Așa și era, caut să mă justific. De aia am și întârziat.

— Bietul de tine! Nu știi, zău, chiar mă întreb: de ce sunt lăsați elefanții pe oriunde. Are omu' o urgență, na!, cum se mai întâmplă nouă... Cheamă salvarea... Vai, îmi pare așa de rău că te-am încurcat cu probleme noastre!

— Cum să mă încurci, Geta?! Se poate?!... Zi-mi, mai bine, ce-ați făcut: ați ieșit pe ușa ce dă în spatele blocului și?...

— Și. Acum suntem la spital. Eu aici, unde stau aparținătorii, Fane în sala operației.

— Gata, îl operează deja?

— Ah, nu, nu cred. Cred că mai întâi îi fac analizele.

— Deci, nu îl operează.

— Nu, pentru că încă nu știu ce are. Ți-am zis: îi fac analizele.

— În sala de operație?

— Și eu m-am mirat când mi-au spus unde îl duc, da'... poți să zici ceva? Nu poți, că habar n-ai despre ce este vorba. M-am gândit: poate nu sunt disponibile alte săli. Sau, mai știi, poate chiar îl bagă în operație, iar mie nu-mi spun, să nu mă lase nervii... Dumnezeu știe ce fac ăștia prin spitale cu pacienții!

— Dar... Ce s-a întâmplat, de fapt?

— Ce să se întâmple, exact ce ți-am spus: lucra ceva la calculatorul lui... Știi cum e Fane, toată ziua la calculator. Ce-o face acolo...

— Așa, lucra la calculator... încerc să-i temperez nevoia de a bate câmpii.

— Și dintr-o dată, poc, cade de pe scaun și începe să facă ca toate visele.

— Atât?! Niciun semn de boală, nicio...

— Nicio, nimic. Cade, poc, și, uite-mă acum, stau singură-singurică prin spitale și mă frământ. La toate mă gândesc!...

— Îmi pare rău. Sincer, îmi pare rău pentru ce vi s-a întâmplat, răspund și o las să plângă, să-și verse amarul. Suspină și, câteva secunde mai târziu, o aud cum își suflă nasul și-mi zice pe un ton matern:

— Auzi, Mitică, da', tu de ce nu te însori?

— Poftim?! Întreb luat prin surprindere.

— De ce nu te însori? Tu nu vezi cum e viața? Azi ești, mâine... Dumnezeu cu mila. Măcar să ai și tu, acolo, pe cineva. Un suflet pereche, să...

— Pot să te ajut cu ceva? o întreb întrerupând ceea ce probabil ar fi fost o dădăceală lungă, de care n-aveam niciun chef în momentul acela.

— Poți, răspunde iute Geta, lăsând la o parte melancolia. Să mai stai un pic pe la noi, că am lăsat ușa deschisă și...

— Stau, cum să nu, doar sunt aici! Stau oricât e necesar.

— Săru' mâna! Răspunde ea, mai să mă pupe prin telefon. Zi-i atunci Violetei că-i mulțumesc și că de acum încolo rămâi tu.

— Care Violeta?

— Domnișoara, aia, drăguță de la trei. Vecina cea nouă!... completează, văzând că tac chitic.

— Păi, nu e nicio Violetă aici... îndrăznesc să-i mărturisesc.

— Ei, nu-i. Sigur e pe-acolo, pe undeva.

— Nu e, crede-mă. Nu e nici în sufragerie, nici în dormitor, nici în bucătărie.

— S-o fi dus să ducă sacoșele?

— Sacoșele?! Întreb mirat.

— Pungile.

— Sacoșe sau pungi?

— Două... de-alea de cumpărături. Când ieșeam, cu salvarea, ea tocmai venea de la supermarket. I-am zis: vrei să stai o

vreme la noi? N-aș mai închide, că trebuie să apară Mitică, cu sărurile. Vezi, i-am zis de tine.

— Așa, și?... o întrerup, nu cumva să revină la subiectul cu însurătoarea. S-a oferit să rămână?

— Oh, da, draga de ea. I-me-diat, silabisește pentru a-mi arăta cât de drăguță se arătase Violeta. A spus: „Sigur, oricum n-am nimic important de făcut.” Și a intrat. La noi, în casă, normal că acolo a intrat. De aia îți zic, cu siguranță e acolo! Caut-o, tu, mai bine.

„Sub pat? Prin sertare? În gaură de șarpe? Unde s-o caut?” mă întreb, neștiind unde s-ar fi putut ascuns Violeta. Geta, parcă ghicindu-mi gândurile, mă scoate imediat din încurcătură:

— În camera lui Fane ai verificat?

— Ce-i drept, acolo n-am fost.

— Vezi, ți-am spus eu că e pe undeva. Du-te la ea și... știi tu mai bine. Doar nu trebuie să te învăț eu ce să faci!

— Da, da... mormăi ușor înciudat pentru aluzia repetată la însurătoare. Mă duc chiar cum.

Zicând acestea, închid telefonul și mă grăbesc spre camera lui Fane.

Violeta e, într-adevăr acolo, într-un costum tip body din satin roșu împodobit cu danteluțe albe pe la cusăturile tivite, care – după părerea mea – o lasă mai mult goală decât s-o îmbrace, într-o pereche de ciorapi-plasă ce se mulează pe picioarele înalte, făcându-le și mai suple decât sunt, încălțată cu pantofi de lac, la fel de roșii ca și costumul-body, iar pe cap cu o bentiță brodată, albă ca și dantela.

Vecina cea nouă stă aplecată într-o poziție provocatoare, mai ales din punctul de vedere al cuiva care, ca mine, o privește din dreptul ușii: cu palmele sprijinite de muchia tăbliei biroului, coatele flexate, umerii lăsați și ochii ținți pe monitorul computerului lui Fane. Nu departe de ea, pe fotoliul pe care de obicei

mă lăfăi eu când îmi vizitez prietenul și stăm închiși în camera lui, într-o discuție așa-zis bărbătească, se află un individ trecut de prima tinerețe, cu o burtă cât un butoi, îmbrăcat într-un frac, cu cămașă albă și lavalieră asortată cu hainele Violetei. Individul are barbă de țap, mustață răsucită și poartă pe cap un joben înalt – prea înalt, dacă ar fi să mă întrebe cineva despre jobene – și pufăie de zor un trabuc.

„Hait, taică-său!” îmi zic, stăvilindu-mi avântul cu care pătrusesem în cameră.

Ca și când i-aș fi prins făcând cine știe ce nefăcută, necunoscutul tresare, Violeta tresare și ea, abandonând brusc poziția indecentă în care se afla, ocazie cu care pot vedea la ce se uita atât de preocupată: la ecranul monitorului computerului lui Fane, care în momentul acela e complet negru. Doar cursorul mausului e alb și pulsează intermitent, împreună cu un mesaj cu litere albe, ce îndeamnă cu insistență: „Apăsă tasta ENTER”. Aha!, mă prind imediat, Violeta probabil chiar asta cumpănise: dacă să apese, sau nu, tasta ENTER.

– Dumneata?!... mă ia în primire burtosul, intrigat de apariția mea neașteptată.

– Eu?! îl întreb mirat. Eu locuiesc aici, în bloc; sunt Mitică, de la șapte... Poate știți, băiatul cu sărurile. Problema e, cine ești dumneata, că nu te-am mai văzut până acum!

– Cum, cine sunt? Eu sunt managerul. Nu e evident?

Nu era deloc evident că ar fi fost un manager. Mafiot, poate... Cioclu, bau-bau, mai de grabă, însă manager! Să mă ierte Dumnezeu, dar dacă toți managerii ar arăta ca el, companiile n-ar avea niciun angajat. Cine să lucreze de bună voie sub conducerea unui mafiot, cioclu, bau-bau, cu burtă, cioc și mustață?

– Șeful, care va să zică! Cu alte cuvinte, o cam manageriați pe domnișoara Violeta, o spun pe-a dreaptă, iar pe el îl pufnește râsul.

Râde o vreme cu poftă, burta tresăltându-i la fiecare hohot, apoi explodează:

— Hai, că ești simpatic!. Auzi, să o manageriez pe Violeta!... Păi, crezi dumneata că Violeta s-ar lăsa manageriată? Ea, care dresează lei, tigri, elefanți, bizoni, mamuți, tatuți?...

— Tatuți? Adică?

— Adică!... mă întrerupe individul, prea puțin interesat de opinia mea. Adică... electricieni, zidari, pantofari, hamali... Păi, dacă și-ar pune mintea cu managerii, i-ar dresa, de nu s-ar vedea! Muncitori necalificați i-ar face. Sau, ce vrea mușchiul ei: calfe, servitori, sclavi, porumbei – din ăia care îți mănâncă din palmă – bișoni, șoșoni, galoși...

— Chiar așa?... întreb întorcându-mă spre Violeta, care îmi zâmbeste timidă. Îi dresați pe absolut toți?

— Ei, nu chiar pe toți, îmi răspunde, roșind ușor.

— Nuuu?! mă prefac extrem de mirat, însă burtosul intervine dinadins, nu cumva să mă lase să discut cu noua vecină:

— Alooo, domnu'!... Dacă vreți lămuriri, vă rog să discutați cu mine. Cum v-am spus, eu sunt managerul.

— Se-nțelege! nu mă pot abține să nu fiu sarcastic. Halal manager! Atât de grozav încât o lăsați pe domnișoara Violeta să lucreze cu tot felul de animale și să se expună la tot felul de pericole. Nu vă e teamă că ar putea păți ceva?

— Teamă? Pericol? Despre ce pericol vorbești, domnule?! Fata dresează tot ce mișcă: râme, limacși, cobre, anaconde, araconde, adaconde și tot felul de alte conde, balauri cu șapte capete.

— Vă rog să nu-l credeți. Exagerează! intervine imediat Violeta. Eu... de fapt... nu dresesz decât elefanți. Unul, mai exact... Un singur elefant.

— Cumva, pe ăla de l-ați lăsat în drum și a blocat intersecția, zăpăcindu-i pe toți ce trec pe acolo?! mă adresez șefului,